

Аляксандра ГЕРАСИМЕНЯ:

«У кожнага свой рэцэпт поспеху»

Двухразовая віцэ-чэмпіёнка Алімпійскіх гульняў 2012 года, бронзавая прызёрка Алімпійскіх гульняў 2016 года, уладальніца залатых узнагарод чэмпіянатаў свету і Еўропы... Спіс яе дасягненняў можна працягваць доўга. Аляксандра Герасіменя — сапраўдны баец, а яшчэ — клапатлівая маці і жонка. І проста працавіты чалавек, які не ведае перашкод.

— Адкуль у вас з'явілася любоў да вады?
— Думаю, з самага дзяцінства. З яе мяне было проста не дастаць. Рэчка, вадаём, канаўка — я лезла куды заўгодна. (Смяецца.) А калі выпадкова трапіла ў басейн, адразу зразумела, што гэта тое месца, дзе мне па-сапраўднаму добра.
— Памятаеце свае першыя поспехі?
— У мяне яны з'явіліся далёка не адразу. Калі прыйшла ў басейн, была адной з тых, хто адставаў. Але, нягледзячы на тое, што не ўсё атрымлівалася, я не прапускала ніводнага занятку, таму што гэта прыносіла мне задавальненне. З часам нарэшце дачакалася таго моманту, калі дагнала іншых, а крыху пазней — нават перагнала. Паспехі пачаліся ў класе шостым-сёмым. Тады я выйграла першы сярэбраны медаль на чэмпіянаце горада. На тыя спаборніцтвы

за мяне прыйшоў хварэць мой тата. Для мяне гэта было вельмі важна.
— На спаборніцтвах заўсёды адчуваецца напружаная абстаноўка?
— Гледзячы на якіх... Чэмпіянат свету, напрыклад, не можа параўнацца па напружанасці па тым запале, які прысутнічае на Алімпійскіх гульнях. Бо яны — гэта мэта, да якой ідуць усе спартсмены. Складана перадаць атмасферу, якая там пануе, нават усмешкі не заўсёды бываюць шчырымі. Але гэта і зразумела: усе хочуць выйграць і стаць чэмпіёнамі. Напэўна, на любых спаборніцтвах, а асабліва на Алімпіядзе, перамагае той, хто псіхалагічна мацнейшы. Хто маральна падрыхтаваны, у таго больш шанцаў перамагчы.
— Якім было самае незвычайнае месца, дзе вы плавалі?
— Шчыра кажучы, не вельмі люблю гэта рабіць у тых месцах, якія не ведаю. Мора, акіян, басейн — вось дзе мяне можна ўбачыць. На рэчцы я ніколі не плаваю. У дзяцінстве калісьці танула, і ў мяне да гэтага часу прысутнічае боязь каламутнай вады. Ды ў прынцыпе ва ўсіх плыўцоў ёсць своеасаблівая фобія: не шмат хто любіць плаваць, калі не бачыць дна.
(Заканчэнне на 8-й стар. «ЧЗ».)

У ліку найлепшых

УЗНАГАРОДЫ ЗА РУПЛІВАСЦЬ

Сёння мы падвядзём вынікі нашага чарговага творчага спаборніцтва сярод маладых пазаштатных аўтараў «Я — малады! І мне не ўсё роўна!..», якое было абвешчана на навучальны сезон 2018—2019 гадоў. Напачатку па традыцыі коратка прааналізуем ход гэтага конкурсу. У адрозненне ад папярэдніх гадоў на яго паступіла менш творчых «проб яра». Самыя лепшыя (матэрыялы пераможцаў) мы, як і было абяцана згодна з умовамі, публікуем. Магчыма, адыграла ролю тое, што планка нашага адмысловага спаборніцтва (пра што «Чырвонка. Чырвоная змена» пастаянна нагадвала) дастаткова высокая. Конкурс разлічаны найперш на тых маладых аўтараў, якія збіраюцца паступаць на факультэт журналістыкі і ставяцца да гэтага выбару дастаткова сур'ёзна: займаюцца ў гуртках па профілі, выступаюць на алімпіядах, рэгулярна пішуць у розныя выданні, добра валодаюць беларускай мовай. Таму і «проб яра» ад іх мы заўсёды чакаем адпаведнага ўзроўню. І вельмі прыемна, што сярод нашых намінантаў — менавіта такія (мы ўпэўнены ў гэтым) мэтанакіраваныя дзяўчаты. (Так, каторы год запар сярод канкурсантаў хлопцаў няма, пра што мы таксама неаднойчы згадалі.) Гэта абсалютна не азначае, што інтарэс да конкурсу, да нашага маладзёжнага дадатку, да самой прафесіі журналіста ў сучаснай моладзі цалкам згас. Якраз наадварот. Штогод у красавіку-маі рэдакцыю літаральна закідваюць электроннымі пісьмамі абітурыенты, якім патрэбны публікацыі для паступлення на факультэт журналістыкі. Яны просяць парады, пытаюцца, пра што лепш напісаць. Але, прабачце, у гэты час, які застаўся да пачатку ўступнай кампаніі, ужо мала што можна змяніць. І ўвогуле, такія звароты даюць падставы меркаваць аб спантаннасці выбару будучай прафесіі выпускнікамі-школьнікамі... А цяпер, уласна, пра вынікі конкурсу. Рэдакцыйнае журы вырашыла: пераможцамі творчага спаборніцтва сталі Дар'я РАЖКО і Алёна КУХАРАВА, лаўрэатамі — Кацярына КВАЧОНАК і Ксенія СІГАЛАВА. Усе яны будуць узнагароджаны дыпламамі «Звязды» і памятнымі прызамі з яе сімволікай. Апроч таго, старэйшыя дзяўчаты атрымаюць рэкамендацыі для паступлення на факультэт журналістыкі. Віншuem!
(Заканчэнне на 2-й стар. «ЧЗ».)

Пазнаёміцца з прафесіяй

УСЁ ПАЧЫНАЕЦЦА З ШЫШАК...

Аповед пра выбар, аповед пра лес

— Старонніх людзей тут няма. У нашу прафесію прыходзяць толькі тыя, хто па-сапраўднаму любіць прыроду, — лічаць супрацоўнікі Жлобінскага лясгаса. — Па Ірыне адразу было зразумела — яна свой чалавек!
Сімволіка выпадковасцяў
«Сваёй» Ірына РУБАНАВА стала тры гады таму. Дзяўчына прыехала сюды па размеркаванні:
— Я хацела быць экалагам, але крыху не хапіла прахадных балаў пры паступленні. Так стала студэнткай ГДУ імя Францыска Скарыны біялагічнага факультэта спецыяльнасці «Ляс-

ная гаспадарка». І, ведаеце, не пашкадавала, што ўсё склалася менавіта так!
Іра нарадзілася ў пасёлку Сасновы Бор Светлагорскага раёна. Прыгожая назва, праўда? Быццам бы сам лёс ужо тады падказваў дзяўчыне, што яе будучыня будзе звязана з лесам. З малых гадоў усе гульні Іры прыходзілі вакол дрэў. Сям'я часта хадзіла ў грыбы і ягады. «З прафесіяй неяк усё сімвалічна склалася. Або, як той казаў, выпадковасці не выпадковыя?» — усміхаецца суразмоўніца.
Ірына — інжынер па лесааднаўленні і меліярацыі. Асноўныя абавязкі дзяўчыны — кантроль за лесакультурнымі работамі — пасадка дрэў і іх догляд.
— Вырошчванне лесу — доўгі і карпатлівы працэс, — расказ-

вае дзяўчына. — Усё пачынаецца з нарыхтоўкі шышак. Затым яны перапрацоўваюцца. У нашым лясгасе ёсць свая шышак-сушыльня. Так атрымліваецца насенне, якое праходзіць апрабачую. Згодна з класамі і якасцю мы высееваем яго ў гадавальніку. Праз год вырастаюць паўнаватарасныя сеянцы.
Іх высаджваюць на той тэрыторыі, дзе прайшла высечка лесу. На працягу трох гадоў гэты ўчастак трэба аблясіць. Або пакінуць пад натуральнае аднаўленне. Высаджваюцца елкі, хвоі, алешыны, дубы, клёны, ліпы, ясені. На тэрыторыі Жлобінскага лясгаса пераважае хвоя.
— Менавіта ўвесь гэты працэс ад пачатку да канца я і кантракую. Мне неабходна дакладна падлічыць, на якой плошчы і што будзем высаджваць. Праца адказная, патрабуе ўсёадлівасці, — канстатуе спецыяліст. — Прымаю ўдзел і ў пасадцы лесу.
— У сваёй працы Ірыне даводзіцца карыстацца шматлікімі нарматыўнымі дакументамі. Я адразу сказала: пакуль ты не паедзеш у лес, не памацаеш усё сваімі рукамі, не ўбачыш на свае вочы, будзе цяжка. На паперы напісана адно, а на практыцы — іншае, — упэўнена Ірына КРУКОЎСКАЯ, начальнік аддзела лясной гаспадаркі і лесааднаўлення.
(Заканчэнне на 4-й стар. «ЧЗ».)

Фота Ганны ЗАНКАВІЧ